

Beste vrijwilligers, sympathisanten en leden van het team van Pax Christi Vlaanderen,

Geweld in onze eigen samenleving.

Ik kan moeilijk over "geweld in onze eigen samenleving" spreken, als ik niet eerst over de grote wereldconflicten spreek, waar wij als klein land rechtstreeks bij betrokken zijn. Wij zijn immers een land in oorlog. Inderdaad, onze vliegtuigen gaan binnenkort weer bombarderen. Niet alléén in Irak, maar deze keer ook in Syrië. De stoere vechtersbazen van de NAVO en ook binnen onze eigen regering wensten dit zo graag te beslissen. En, inderdaad, terecht mag Annemarie aan de pers eens te meer toelichten dat die vliegtuigen beter niet vertrekken. Is er dan echt geen andere manier om diplomatiek overleg te organiseren - ook met de gemeenschappelijk vijand van het IS - dan het droppen van bommen en granaten. Bovendien komen al deze bommen terecht op de hoofden van een onschuldige bevolking. Eens te meer heeft de federale regering deze beslissing genomen zonder een voorafgaandelijk parlementair debat.

Vorig weekend raakte bekend dat België de grootste EU-exporteur is van wapens naar het Midden-Oosten. Zo heeft het bedrijf Cockerill Maintenance and Ingenering een groot order binnengehaald voor 3,2 miljard euro voor geschutstorens voor pantservoertuigen die in Saudi-Arabië terechtkomen.

Graag citeer ik hier Patrik Lasure, lid van onze algemene vergadering, die mij schreef in het kader van de discussie over de aankoop van legervliegtuigen:

"Vooreerst wil ik ten zeerste benadrukken dat het allerhoogste is en blijft "gij zult niet doden". Wij zijn fier dat in onze beschaving het recht op leven heilig is, daarom hebben wij de doodstraf afgeschaft. Wie geeft ons het recht iemands leven te ontnemen? (...)

Daarnaast wil ik de zin van onze vredesactie op tafel leggen. Het is niet onze taak, hoe verleidelijk ook, om haalbare oplossingen na te streven, dat is werk voor de politici. Maar onze taak is het voorhouden van onze principes aan iedereen. Wij moeten niet aan politiek doen, wel zeggen en herhalen dat niemand het recht heeft op andermans leven. Wat de regering ermee doet, is HAAR verantwoordelijkheid. PCV moet het heilig dogma "gij zult niet doden" blijven herhalen en herhalen."

Het terroristisch geweld is overgewaaid naar Europa, al is ons eigen verleden ook wel zeer sterk door geweld en oorlog gekleurd! Recent maakten we terroristische aanslagen mee in Brussel en Zaventem. Hier citeer ik graag de Israëlische schrijfster Zeruya Shalev, slachtoffer van een zelfmoordterrorist in Jeruzalem in 2004: Pijn is niet per se slecht, soms kan pijn leiden tot een nieuw begin! Wat waar is voor een individu, is voorzeker waar voor onze maatschappij. Angst, haat en wraak zijn slechte raadgevers. Als Pax Christi Vlaanderen willen wij streven naar meer inzet op actieve geweldloosheid. Op meer ruimte voor vluchtelingen en voor nieuwkomers.

Onze maatschappij staat niet erg open voor die nieuwkomers en vluchtelingen van oorlogsgeweld. Het Europese avondland is moe, mist elke kracht om op de nieuwe opportuniteiten in te spelen en ziet alléén maar de bedreigingen, met het sluiten van de landsgrenzen tot gevolg. Waar halen wij het

recht vandaan, méér rechten te laten gelden op de grond waarop wij geboren zijn, dan dat wij een gebruiksrecht gunnen aan diegenen die vluchten voor een terroriserende dictator of een fanatieke geloofsvereniging? Hebben wijzelf onze geboortegrond niet in bruikleen gekregen van de vele generaties voor ons en moeten wij die niet doorgeven aan de generaties na ons? Wij hebben onze landsgrenzen afgebakend met prikkeldraad maar niet afgebakend met lichtbakens die de vluchtelingen een behouden reis moeten bieden naar een veilige haven. Of, zoals Jacques Haers, s.j., pastor van de Leuvense Universitaire Parochie in zijn Pinksterhomilie zei: our borders became frontiers.

Wij benadrukken - en dit is volledig terecht - onze eigen waarden en normen, maar laten daarbij geen of nagenoeg geen ruimte voor de waarden en normen van de anderen. Zijn wij dan vergeten dat onze huidige waarden en normen het resultaat zijn van een eeuwenlang proces? Zijn we dan vergeten dat dit proces niet ten einde is, maar evolutief en een uitnodiging inhoudt voor een nieuwe toekomst?

Meer concreet in onze eigen samenleving, werkt Pax Christi Vlaanderen hard aan de integratie van de oorlogsvluchtelingen, zoals UM4P met de vluchtelingen in Poelkapelle. Wij werken met het theater van de onderdrukten ook in de gevangenissen, misschien op het eerste gezicht niet zo evident, want zelf de plegers van geweld en misdaden. Vele vormingsprogramma's rond pesten in scholen of in werkomgevingen worden door medewerkers van PCV begeleid.

Onze leuze moet daarbij zijn dat wij alléén kunnen bijdragen tot een betere wereld, als wij zorgen dat in onze eigen maatschappij conflicten en geschillen op een geweldloze manier worden uitgepraat.

Ik wens jullie allen hartelijk te danken voor jullie inzet voor Pax Christi en voor jullie eeuwige steun. Zonder deze steun zou Pax Christi Vlaanderen niet in staat zijn om de vele waardevolle projecten waar het zich voor inzet, tot een goed einde te brengen. Een gezellige, leuke, smakelijke en interessante namiddag wens ik jullie toe.

Michel J. De Samblanx

Voorzitter Pax Christi Vlaanderen

16 mei 2016